

Erstatning faar for de Udgifter, det har givet, kan ikke retfærdiggjøre, at det i andre Tilfælde faar mere end Erstatning. Udvalget foreslaar derfor, at disse foreløbde Bestemmelser ophæves.

Til § 41 er der stillet nogle Endringsforslag under Nr. 41, 42 og 43, som gaar ud paa at forstærke Fattigvæsenets Myndighed over Trængende, som nyde anden Hjælp end den i § 26 omhandlede. Dels forekommer det Udvalget, at der bør indrykkes Fattigbestyrelsen Magt til at faae deslige Personer erklævede umyndige, da det ellers er umuligt at fittre sig ind, at de ved at gjøre Gjæld, sætte Alting overstyr og saaledes nødes til at gjøre endnu større Krav end forhen til Fattigvæsenet, dels tror Udvalget, at det for Lydeligheds Skyld bør siges — skøndt det hidtil vel ikke er blevet betvoilet —, at den Fattige, som optages i en Forsørgelses- eller Arbejdsantalt og saaledes faar fuld Forsørgelse af Fattigvæsenet, ogsaa er pligtig uden Vederlag at udføre det Arbejde, som af Anstaltens Bestyrelse paalægges ham.

af Endringsforslagene til § 42 er det, som er stillet under Nr. 44, kun en Redaktionsforbedring. Forslaget under Nr. 45 er begrundet i, at det formentlig, naar Forudtæningen er, at Vedkommende kun faae den nødvendigtste Underholdning, ikke gaar an at fratage dem Noget af den og saaledes lade dem lide Sult. Endringsforslaget Nr. 46 er begrundet i, at Udvalget formener, at Ewangsarbejdsstraf altid bør anvendes, da Straf af simpelt Jængel i de fleste Tilfælde vil være aldeles uirksom overfor de Personer, hvordom Talen her er. Endringsforslaget Nr. 47 er kun en Redaktionsforbedring.

Det første af de Endringsforslag (Nr. 48), som ere stillede til § 43, gaar ud paa at formilde Reglen om Fattigundersøttelses Virkning med Hensyn til Mandens Udgang til at indgaa Egtskab: noget mere, end Lovforslaget, som heri staar i Overensstemmelse med den gjældende Ret, har gjort. Derfor er det foreslaaet, at kun Fattighjælp af anden Art end den i § 26 omhandlede, som er ydet i det sidste Aar, skal have den nævnte Virkning. Det er Udvalgets Tanke, at egentlig kun Mandspersoner, som nyde Fattighjælp eller dog for saa kort siden have nydt Fattighjælp, at det ei kan vides, om de ikke endnu ere trængende til Fattigvæsenets Bistand, skulle behøve Fattigbestyrelsens Tilladelse til Egtteftabs Indgaaelse. Endringsforslaget Nr. 49 indeholder kun en skarpe Udtalelse af det, som formentlig allerede er Lovforslagets Mening. Det under Nr. 50 stillede Endringsforslag gaar kun ud paa at affatte Bestemmelsen saaledes, at det bliver klart, at Straffen kun kan paalægges den Embedsmand, som har gjort sig skyldig i Forsømmelighed eller Skjødesløshed, og ikke den Embedsmand, som efter de foreliggende Omstændigheder aldeles ingen Grund havde til at vente, at Mandspersonen nogenstinde havde faaet Fattighjælp.

Kap. V.

Da det væsentlig er af Hensyn til den refusionspligtige Kommune, at de i denne Paragraf omhandlede Oplysninger skulle indkræves, synes der at være Grund til ogsaa at indskrænke Reglen hertil, og derfor foreslaas det under Nr. 51 at tilføje efter Ordet „Understøttelse“ i 2den Linie: „sø som er Gjenstand for Refusion“. Dette Tillæg er saa meget mere nødvendigt, som efter Udvalgets Forslag en betydelig Udvidelse af de Tilfælde, i hvilke Refusion ikke kan begjæres, findes Sted.

Endringsforslagene under Nr. 52 ere dels foranledigede derved, at Udvalgets Forslag med Hensyn til Forsørgelsesstedet medfører, at de Oplysninger, som maa forlanges, ville faae et andet Indhold end efter Lovforslagets System, dels derved, at Udvalget i Betragtning af de strenge Følger, som enhver Forsømmelse med at erhverve de heromhandlede Oplysninger ifølge § 45 har, tror at maatte indskrænke dem til det mest Nødvendige. I Endringsforslaget Nr. 54 har Udvalget i udvidet Stikelse optaget den Regel, som Lovforslaget har givet Plads i § 26, nemlig at Kur og Pleie i Sygdomstilfælde ikke i Reglen skal være Gjenstand for Refusion. Det synes naturligt at give den Plads i dette Kapitel, hvor der handles om Forholdet mellem Kommunerne og navnlig i § 44. Udvalget har udtraaft Refusionsfriheden til samtlige de Aalter af Fattighjælp, som omtales i § 26, altsaa ikke blot Kur og Pleie i Sygdomstilfælde, men ogsaa Hjælp til Familiens Underhold under Forsørgereens Sygdom. Med Hensyn til Begrænsningen af den Tid, hvori Forpligtelsen til uden Refusion at understøtte den Paagjældende skal vedvare, har Udvalget foreslaaet i Stedet for den i Slutningen af § 26 satte relative Grænde at sætte en fast og almindelig Tidsgrænde, nemlig at Forpligtelsen til uden Refusionsret at yde Sygehjælp ikke skal gjælde for den Tid, Sygdommen vedvarer udover 6 Maaneder, eller Sygdomstilstanden tilsammen, hvor det er forskellige Sygdomsperioder, vedvarer mere end Halvdelen af Kalenderaaret.

Endringsforslaget Nr. 55 er forfaavidt stemmende med Lovforslaget, som der for funde Fattiges Forsørgelse henvises til et vist tagtmæssigt Maximum, udover hvilket Refusionskravet ikke maa gaa, ligesom man ogsaa er enig i, at dette tagtmæssige Beløb, der bestemmes forskelligt for Sovvedpersonen og for Familiemedlemmerne, som af ham skalde forsørges, hellere bør fastsættes Tid efter anden af Indvrigsministeren efter et passende Hensyn til de værende Priser paa Fornødenhederne end fastslaas ved Lov. Derimod afviser Udvalget deri fra Lovforslaget, at man ikke tror at burde indskrænke Udgangen til at faae Refusion af Udgifterne til syge Fattige paa den af Regjeringen foreslaede Maade. Da Op- holdskommunernes Forpligtelser, saavel ved Lov-